

РЕШЕНИЕ

№ 25518

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10884** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалбата на „Хемус Турс“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Решение № 000030-11065/17.10.2024 година, издадено от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е оставено без уважение искане за възстановяване на сумата от 18 870,28 лева, представляваща лихва върху сумата от 100 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, за периода 02.07.2021-25.04.2023 година.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че с на 02.07.2021 година е платил сумата от 100 000 лева, определена за внасяне от административния орган, като такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Твърди, че с Решение № 000030-2607/29.03.2023 година сумата е възстановена, като недължимо платена. Твърди, че върху недължимо платената сума се дължи лихва от 02.07.2021 година, датата на плащане до 25.04.2023 година, датата на възстановяване. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да върне преписката на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Изпълнителният директор на Националната агенция по приходите, чрез процесуални представители, оспорва жалбата. Моли съда да постанови решение, с

което да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В писмено становище от 22.11.2024 година излага подробните си съображения за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, а се и установява от представеното платежно нареждане (л. 18 от делото), че на 02.07.2021 година жалбоподателят е платил сумата от 100 000 лева, представляваща държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

С Решение № 000030-2607/29.03.2023 година Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е уважил молбата на дружеството-жалбоподател за възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

Между страните не се спори, че решението е влязло в сила, както и че сумата от 100 000 лева е възстановена на жалбоподателя на 25.04.2023 година.

С Искане за прихващане и възстановяване жалбоподателят е сезирал Директора на Териториална дирекция – С. на Националната агенция за приходите с искане за възстановяване на сумата от 18 870,28 лева, представляваща лихва върху възстановената сума от 100 000 лева за периода 02.07.2021 – 25.04.2023 година.

С Решение № 000030-11065/17.10.2024 година Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е отказал да възстанови сумата от 18 870,28 лева, представляваща лихва върху главницата от 100 000 лева за периода 02.07.2021 година до 25.04.2023 година. За да постанови този резултат органът е приел, че с молбата за възстановяване на платената държавна такса жалбоподателят е направил искане за възстановяване и на лихвата, по което не е налице произнасяне и е формиран стабилен акт. Отделно от това органът е приел, че не се дължи лихва върху възстановената сума.

Решението е връчено на адресата на акта на 17.10.2024 година. Обжалвано е с жалба от 31.10.2024 година, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Платената от жалбоподателя държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ (изм. ДВ бр. 104/2020 година, в сила от 01.01.2021 година) е за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години.

В компетентността на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите по чл. 17, ал. 1 от ЗХ не е включено възстановяване на недължимо платени държавни такси.

В чл. чл. 23 – 28 от ЗХ е уредена процедурата по издаване на лиценз.

В ЗХ е уредена процедурата за възстановяване на таксите по чл. 30, ал. 3 и чл. 30, ал. 4 от ЗХ с препращане към реда за възстановяване по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, арт. чл. 92 от ЗХ (изм. ДВ, бр. 69 от 2020 година).

При липсата на правила за възстановяване на държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, респ. лихва, следва, по аналогия, да се приложи процедурата по 92, ал. 4 от ЗХ, арт. чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове.

С оглед на горното съдът намира, че Изпълнителният директор е постановил акт при липсата на компетентност.

Оспореното решение следва да се прогласи за нищожно. Преписката по Искане с вх. № М-26-Х-218/18.09.2024 година следва да се изпрати на орган по приходите в

Териториална дирекция – С. на националната агенция за приходите за произнасяне по реда на чл. 128 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

На жалбоподателя следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 150 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, от които 50 лева – платена държавна такса и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № 000030-11065/17.10.2024 година, издадено от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е оставено без уважение искане за възстановяване на сумата от 18 870,28 лева, представляваща лихва върху сумата от 100 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, за периода 02.07.2021-25.04.2023 година и ИЗПРАЩА административната преписка по Искане с вх. № М-26-Х-218/18.09.2024 година от „Хемус Турс“ ЕООД – С. на орган по приходите в Териториална дирекция – С. на националната агенция за приходите за произнасяне по реда на чл. 128 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите ДА ЗАПЛАТИ НА „Хемус Турс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] от [населено място], [улица], 7-ми километър, ЗИТ, II корпус, 3 етаж, сумата от 150 (сто и петдесет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14 дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: